

Primera setmana de vaga educativa: aturar la destrossa és possible

Manifestants durant la vaga de docents a Tarragona, aquest dimecres. | Josep M. Llauradó

Després de tres dies de vaga a l'Educació de Catalunya, com mai s'havia donat al llarg del segle XXI i que només és comparable a les vagues dels anys 80 quan les i els docents van fer fora el ministre Maravall i van aconseguir dignificar la professió d'ensenyant com mai abans s'havia fet, cal fer balanç. Balanç després de deixar clar que aquests tres dies ens han apoderat fins a punts difícils d'entendre per als no docents, tant que ara serà molt més difícil xafar-nos que abans de la vaga, tot i que encara no l'hem guanyat.

I el balanç és clar i diàfan. L'aprenent de dictador que tenim com a conseller (#cambraydimissió) continua fent allò que tenia previst: trinxar-ho tot atacant el col·lectiu docent per convertir-lo en el ?culpable? de tots els mals de l'educació a Catalunya. Ho fa, alhora, seguint aquesta tàctica comunicativa d'explicar mentides a la premsa i fer veure que és dialogant, sensible i, fins i tot, comprensiu. Així, el primer dia de vaga va atorgar un complement econòmic als directors que feia mesos que havien de rebre, el segon va dir que allargaria un any l'obligatorietat d'aplicar els nous currículums i el tercer que la setmana següent parlaria amb els vaguistes. Per aquestes engrunes, alguns tertulians i periodistes no han dubtat a qualificar-lo com a ?conseller dialogant? i alguns, els més ultres, com a ?massa flux?.

Alhora, però, el primer dia de vaga, enmig de la manifestació educativa més gran dels darrers quaranta anys a Catalunya, després de reunir-se amb les representacions sindicals i dir-los que

no pensava negociar res, l'equip de Cambray va fer arribar una nota de premsa als mitjans en què deia que els sindicats s'havien aixecat de la taula on els havia rebut. I aquesta va ser la notícia en alguns dels més fidels. Un mentider carregat de cinisme que pensa, com pensaven molts abans, que si controla els mitjans controla la realitat... com si les xarxes no existissin.

Els mitjans callen i aplaudeixen qui mana, alguns per obligació i altres per necessitat. Així, després d'uns dies de discurs únic sobre la vaga, *Teletre*s i Catalunya Ràdio (amb excepcions com el programa «Planta baixa», que va donar veu a tothom) van deixar que entre mil opinions iguals se sentissin algunes veus crítiques. Però eren crítiques tan domesticades que algunes van acabar lloant Cambray. I sí, un dia haurem de parlar clarament sobre qui són aquesta colla de ?tertulians? que omplen hores i hores de ràdio i televisió, que no saben res sobre cap tema dels que tracten, però opinen sobre tot. Com enyoro ?L'Orquestra? o altres tertúlies en què gent que sabia alguna cosa debatia sobre alguns temes...

Mentrestant, podem gaudir de ximpleries pedagògiques diverses en boca dels gurús de la ?innovació? amplificades per aquests mateixos mitjans. Des del Joan Cuevas, ex de la Fundació Pere Tarrés i submarí de la Fundació Bofill al Departament, on fa de director general d'innovació, recerca i cultura digital; fins a la Núria Mora, secretària de Transformació Educativa, que explicava per ?la seva? les novetats que fariem amb els nous currículums i que resulta que ja fem i, per tant, ja no són novetats. Ara bé, si un d'aquests innovadors m'ha impressionat en els darrers dies, sens dubte ha estat Ramon Grau Sánchez, subdirector general d'Ordenació Curricular que també ve de la Bofill i que a la pregunta de ?Com s'educa per projectes en l'anàlisi sintàctica?? responia una sèrie de ximpleries tan absurdes i irrealitzables en una classe qualsevol de les que tenim al nostre país amb ràtios reals i diversitat, que corroborava l'afirmació que diu que l'absoluta majoria dels nous amos de l'Educació a Catalunya mai han xafat una aula i l'únic que venen és pura xerrameca. Jo hi afegiria que els que sí que l'han xafat i aspiren a manar alguna cosa, si no es fan de la secta corresponent, ho tenen cru o molt cru.

I tot això vol dir que jo o qualsevol altre docent estiguem en contra de la innovació o contra les noves pedagogies (algunes són tan noves que tenen 150 anys d'història)? Doncs no. Hi estic a favor i tinc clar que cal situar l'alumne al centre de tot el procés educatiu, que cal treballar per projectes si s'escau i, si va bé, també per àmbits, que cal fer també classes magistrals al costat de treballar de mil i una formes possibles, que cal sortir de l'aula i aprendre a partir de la pròpia experiència, que cal ajudar l'alumnat en el camí de la curiositat i no limitar-la mai, que cal construir els espais on les persones puguin ser ateses (això vol dir inversió molt més alta que l'actual) i no deixar anar tantes ximpleries per explicar-ho; en resum, fer més i no parlar-ne tant. Perquè la majoria del que dic és el que avui ja es fa a les nostres aules, perquè la innovació per la innovació no vol dir res, però aquesta afegida al que ja hi ha ho pot voler dir gairebé tot. Però per fer-ho el i la docent el que necessitem és acompanyament, suport, ajuda... i no precarietat, ordres sense sentit i dictadura de gent que no en té ni idea perquè l'únic que veuen en l'educació és un punyeter negoci.

El que ens cal, sobretot, és democràcia a les aules, als centres i al Departament. I a això no ajuda la LEC ni les lleis estatals amb què ha anat convivint, lleis neoliberals escrites per tal de contribuir a desmuntar la comunitat educativa atacant els docents com a treballadors que som i alhora omplir-ho tot de paraules que sonen bé i de cites fora de lloc (que Vallory citi Ferrer i Guàrdia o Freire em provoca urticària) per tal d'amagar el veritable objectiu d'aquesta colla: repartir-se el pastís de l'educació i, des de Cambray, ràpidament.

Per fer-ho els cal aplanar el camí destrossant les condicions de treball del col·lectiu docent. I ho estan aconseguint, però vagues com les actuals contribueixen primer a reconèixer-nos com a col·lectiu i, després, a plantar-los cara fins a fer-los retrocedir. No tenim cap altra manera de defensar, mantenir i fer créixer l'escola pública fins a fer-la tan gran com sigui possible, tan de qualitat com es mereixen les classes populars d'aquest país i tan allunyada de voltors neoliberals com calgui. Perquè l'escola no és cap negoci ni hem de deixar que aquesta gent la converteixi en la seva font de lucre, continuar defensar-la és el que ens cal.

